Της ΚΑΛΛΙΟΠΗΣ ΠΑΠΑΝΑΚΗ

«Ατσάλι»

Αν ο συγγραφέας ενός θεατρικού έργου δεν έχει καταλήξει σχετικά με το τι θέλει να πει και πώς να το πει τότε το κείμενο χάνει τη βαρύτητά του και αιωρείται στο κενό, διότι είναι ανεπαρκές.

Το τελευταίο θεατρικό έργο της Ρόνα Μουνρό «Ατσάλι» το οποίο παρουσιάζεται στο «Απλό Θέατρο» μεσ' από την καλή μετάφραση της Χριστίνας Μπάμπου-Παγκουρέλλη έχει εμφανείς ελλείψεις, διότι η συγγραφέας δεν έχει καταφέρει να εστιάσει σ' ένα κεντρικό θέμα ανεπτυγμένο μέσα από μια σφιχτοδεμένη πλοκή. Αντίθετα ανοίγει μικρότερα μέτωπα αποδυναμώνοντας το κείμενο.

Δεν επικεντρώνεται στη σχέση της συζυγοκτόνου μητέρας και της κόρης της οι οποίες συναντιώνται στο χώρο της φυλακής και ανιχνεύουν η μία την ψυχή της άλλης.

Η συγγραφέας, παράλληλα με αυτό το καίριο θέμα, προσπαθεί να δείξει και την οπτική των σχέσεων κρατουμένων και δεσμοφυλάκων, το οποίο είναι ένα ακόμη μείζον ζήτημα.

Το αποτέλεσμα είναι ένα ατελές και ελλιπές έργο, επίπεδο, χωρίς εντάσεις. Η Μουνρό χρησιμοποιεί την προσέγγιση της ανάκλησης των γεγονότων, γνωστό εργαλείο της ψυχαναλυτικής μεθόδου, ως σημείο αναφοράς στη μνήμη-ανάμνηση μητέρας-κόρης. Αλλά ούτε και στον τομέα της σκηνοθεσίας από την Ελλη Παπακωνταντίνου παρατηρείται κάποιο αποφασιστικό βήμα, κάποια καινοτομία. Οι ηθοποιοί σκύβουν σε προσωπικά αποθέματα και η παράσταση σώζεται από τις ερμηνείες.

Η Μάνια Παπαδημητρίου ανιχνεύει το ηχείο του σώματος και εκπέμπει δονήσεις, κραυγές απόγνωσης, απελπισίας, αυτογνωσίας. Μία σπουδαία ηθοποιός. Η Λαμπρινή Αγγελίδου υποδύεται την κόρη αναδεικνύοντας ανάγλυφο το εσωτερικό τοπίο του χαρακτήρα. Μία πολύ καλή ερμηνεία. Επίσης οι: Γιώργος Μωρογιάννης και η Σοφία Καλεμκερίδου χρωματίζουν με λιτότητα, ακρίβεια και εκφραστική δύναμη τις αυξομειώσεις των εντάσεων που επικρατούν σε συνθήκες κράτησης.

Οι ολοκληρωμένες ερμηνείες διαπερνούν την παγωμένη υφή του ατσαλιού και ζεσταίνουν την πλατεία.